ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

autorka bestsellerů

Holly Webbová

ilustroval David Dean

bambook

bamboo

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

Holly Webbová
ilustroval David Dean

Caroline

HW

Mámě a tátovi

DD

„Lucinko… Probuď se, zlatíčko. Už tam skoro jsme. No tak, Luci."

Lucie zamžourala a ještě víc se zachumlala do vlněné deky, do které ji máma zabalila. Celou věčnost se v letadle snažila usnout, ale nedařilo se jí to – všechno kolem ní bylo tolik jiné a zvláštní. I jídlo se jí tu zamlouvalo. Možná až tak dobře nechutnalo, ale bavilo ji všechny ty malé krabičky a balíčky otevírat a prozkoumávat.

„Vždyť jsem spala jen chvilinku," zašeptala a přivřenýma očima se rozhlédla po světlém

palubním prostoru. Ve vzduchu teď bylo cítit napětí – lidé si skládali deky a kontrolovali obsah kapes na sedadlech před sebou. Z reproduktoru se ozývalo trochu nezřetelné hlášení o blížícím se přistání.

„Brzy už tam budeme," vysvětlovala jí máma. „Teď se musíš připoutat. Cítíš, jak letadlo klesá?"

Lucie se snažila zapnout si bezpečnostní pás, až se samým soustředěním začala mračit. Přitom uvažovala, z čeho by asi tak měla poznat, že se letadlo snáší dolů. Nikdy předtím ještě neletěla. Ale vtom si uvědomila, že má v uších podivný pocit. Co to je? „Nějak mi praská v uších."

„Vzal jsem s sebou pár mentolek – můžeš je cucat, pomůže ti to." Táta se k ní naklonil a usmál se na ni.

Vypadá tak nadšeně, pomyslela si Lucie. A takhle spokojený je už několik

měsíců – od chvíle, kdy začali plánovat cestu do Kanady. Jeho jediný bratr, Luciin strýc Petr, se tam před lety odstěhoval. Lucie se s ním ještě nikdy naživo nesetkala, a přestože se všichni znali z videohovorů, kterých se účastnil i její starší bratr Jakub a strýčkovy děti, nebylo to stejné, jako když někoho znáte doopravdy.

Teď měli celý jeden měsíc letních prázdnin strávit u strýce Petra a tety Kamily. Budou tam i jejich dva synové Ruben a Sam, Luciini velcí bratranci, a dcera Kiara, která je asi o půl roku starší než ona. Lucie se těšila stejně jako táta, ale zároveň byla i lehce nervózní. Co když si s nimi nebude rozumět? To, že jsou příbuzní, ještě přece neznamená, že se budou mít automaticky *rádi*. Lucie měla velmi dobré vztahy se svými kamarádkami a kamarády ve škole, ale nemyslela si o sobě, že by byla kdovíjak dobrá

v seznamování s novými lidmi. Nikdy nevěděla, co má říkat. Máma, táta a spolužáci, kteří ji znali odjakživa, o ní říkali, že je s ní vážně legrace, ale lidé, které má teprve poznat, to o ní nemůžou vědět.

Lucie měla v Anglii ještě dva bratrance, Gabriela a Marka, ale ti byli mladší než ona. Měli ji a Jakuba rádi, protože byli starší a vyspělejší než oni. Ale teď bude ona sama tou nejmladší, která pravděpodobně bude mluvit ze všech nejméně. Co když během téhle dovolené ani nebude mít možnost pořádně něco říct?

Lucie rozbalila mentolku, kterou jí dal táta, a strčila si ji do pusy. Už se tím nechtěla dál trápit. Táta pořád říkal, že zažijí dobrodružství – budou tábořit a uvidí nádhernou přírodu, opravdovou divočinu. Strýček Petr jim poslal fotky losů, kteří procházeli ulicí nedaleko jejich domu, a dokonce

i medvěda, který se slunil na zahradě jejich souseda.

„Koukej!“ šťouchl do ní Jakub.

Lucie se přes něj naklonila k okénku a podívala se, co jí ukazuje. „Páni,“ zašeptala a užasle hleděla na mraky pod nimi. „Hory! Vypadají tak obrovské. To nahoře je vážně sníh?“

U nich doma bylo horko a slunečno, takže vidět sníh pokrývající skalnaté útesy jí v tu chvíli připadalo skutečně zvláštní.

„Jsou hodně vysoké, takže nějaký sníh na nich bude po celý rok," vysvětlil táta, který se k nim naklonil ze svého místa na druhé straně uličky.

Lucie si propletla ruku s máminou a společně se obě dívaly ven. Měla v uších divný pocit – asi jako by jí někdo tiskl ruce k oběma stranám hlavy –, ale výhled z okna byl tak úžasný, že si toho skoro nevšímala.

„Podívejte se na to jezero!" obrátil se k nim Jakub a znovu ukazoval přes sklo ven. Lucie se naklonila, co nejvíc to šlo, a na pozadí temných hor spatřila zářivě modrou vodu. „To je nádherné," hlesla uchváceně. Všechno vypadalo tak úplně jinak, divoce, tajemně a zázračně. Lucie byla stále ještě trochu nesvá, ale postupně se jí začalo zmocňovat nadšení. Pod nimi teď leželo město plné mrakodrapů, za nimiž se zvedaly hory. A všude kolem města se rozprostíralo moře.

Lucie nikdy nic podobného neviděla – a nemohla se dočkat, až konečně přistanou.

O hodinu později ji dohnal všechen ten scházející spánek, kterého si během letu moc neužila. Pokusila se potlačit zívnutí a letištní úřednice, která jim kontrolovala pasy, se na ni usmála. „Teď bys neměla být unavená. Určitě máte před sebou hodně zajímavý den."

Lucie plaše přikývla. Kanadský přízvuk té paní v uniformě se jí moc líbil.

„Takže, všechno je v pořádku! Vítejte ve Vancouveru!"

„Děkujeme!" Maminka objala Lucii kolem ramen a postrčila ji kupředu. „Musíme teď jít k výdeji zavazadel a vzít si naše kufry," vysvětlovala Jakubovi a Lucii.

„A já napíšu Petrovi, že už nás pomalu může přijet vyzvednout," ozval se táta. „Bydlí asi tři čtvrtě hodiny od letiště." Rozhlédl se po rušné hale a zavrtěl hlavou. „Člověk tomu ani nemůže uvěřit, viďte – takové veliké, živé město a hned vedle něj úplně divoké hory!"

Vyzvednout zavazadla jim trvalo déle, než by Lucie čekala. Skoro celou věčnost hleděli na pás, po kterém se vezly cizí kufry, které vypadaly jeden jako druhý, ale nakonec se konečně objevily i ty jejich. Rychle je popadli a vydali se za strýcem Petrem na parkoviště před letištěm.

Až do chvíle, kdy ho spatřila, jak stojí za zábranou a mává jim, si Lucie vlastně neuvědomila, jak moc je tátovi podobný. Na fotkách a při videohovorech jí ho nikdy nepřipomínal, ale teď si všimla, že strýček

má podobné držení těla jako táta. Byl jí proto hned od začátku sympatický.

Strýček se s každým z nich objal. „Škoda že jsem je všechny nemohl vzít s sebou," řekl a chopil se jednoho z velkých kufrů. „Chtěla vás jet přivítat celá rodina. Ale všichni bychom se do auta nevešli. Abych nezapomněl, jeden vůz jsem vám na dobu pobytu u nás pronajal."

Lucie cupitala za nimi, táhla svou tašku na kolečkách a snažila se nevrážet do lidí. Potlačila další zívnutí a zalitovala, že toho v letadle víc nenaspala. Nechtěla přijít o žádný z prvních dojmů a zážitků v Kanadě.

Máma si v autě sedla vzadu doprostřed, aby měli Lucie a Jakub výhled z okének. Letiště bylo umístěno na ostrově, a když přejeli přes most na pevninu, vypadalo to zprvu podobně, jako

když jeli na letiště u nich doma. Samé obchody, plno domů a spousta aut.

Jakmile však vyjeli ven z města, mezi tmavými borovicemi se začaly mihotat záblesky překvapivě modré vody a na druhé straně jezera

se objevily hory. Nedotčená, panenská příroda působila strhujícím dojmem, a to i zevnitř auta.

„Tamhle jsou další ostrovy," ozval se strýc Petr z předního sedadla. „Máme dnes štěstí

na počasí. Když slunce svítí na vodu, je to nádherné."

„Ach…" zašeptala Lucie, když se v průrvě mezi stromy objevila rozčeřená hladina vody a její vlnky se na slunci zatřpytily.

Strýček Petr se pousmál. „Přesně tak jsem se cítil, když jsem to tu viděl poprvé, Lucinko. Je to to nejkrásnější místo k životu, jaké si umím představit." Hrábl do přihrádky ve dveřích auta a podal dětem štos letáků. „Jen se podívejte. Na některá z těch úžasných míst vás vezmeme."

Lucie a Jakub si prohlíželi prospekty informující o turistických stezkách, kajakářském centru a místních kempech. „Mami, podívej…" hlesla Lucie a přistrčila mamince leták nabízející pobyt v kempu. Přes celou horní stranu bylo velkými černými písmeny napsáno:

V TÉTO OBLASTI ŽIJÍ MEDVĚDI

„Tady je to taky," hlásil Jakub. Ukazoval další leták.

„Copak?" otočil se k nim táta. „No panečku, medvědi, to je něco, že? O to určitě nechcete přijít!"

Strýc Petr si povzdechl. „Tak na to ale vážně pozor. Musíme tu být opatrní. Lidé se tu často dostanou do potíží, protože to berou na lehkou váhu. Myslí si, že medvědi jsou roztomilá zvířátka. Ale kdyby vás to náhodou zajímalo, podle mého názoru jsou losi ještě nebezpečnější než medvědi." Najednou zabrzdil a zavrtěl hlavou. „Uf, to jsem snad raději neměl říkat. Haló, vy dva! Podívejte se dopředu."

„To je los?" vykřikl Jakub.

„Dokonce dva. Matka s mládětem." Strýčkův hlas zněl docela pyšně, jako by je k losům dovezl schválně. „Ty tady vídáme celkem často.

ZATOULANÉ MEDVÍDĚ

Když jedeme autem, musíme si dávat pozor. Nejvíc tu potkáváme jeleny, ale občas se objeví i los nebo medvěd."

Losi právě přecházeli přes silnici a vypadalo to, jako by je okolní svět ani trochu nezajímal. Zdálo se, že autům vůbec nevěnují pozornost. Možná už ale věděli, že se kvůli nim vždycky zastaví. Losí matka vypadala obrovská.

Je určitě větší než můj táta, uvědomila si užaslá Lucie. Losice měla dlouhý tupý nos, trochu jako velbloud, a štíhlé nohy. Její mládě kráčelo za ní a vedle své mohutné matky působilo drobounce.

„Ti mají ale velké uši," pronesla máma a sledovala, jak oba losi mizí mezi stromy. „Ale copak oni nemají paroží?"

„To mají jen losí býci," vysvětlil strýček. „Samci taky bývají mnohem větší."

„Ještě větší…" zamumlala Lucie. „Jak staré bylo to mládě, strýčku?"

„Myslím, že se většinou rodí začátkem léta," odpověděl strýc Petr zamyšleně. „Asi tak v červnu. Takže je mu nejspíš jen pár měsíců. Vidět je hned první den, to máte tedy opravdu štěstí."

Ještě než strýček zastavil auto, Lucie uslyšela otevřeným okénkem auta nadšený výkřik. „Už jsou tady!“ Z domu se vyhrnula obrovská spousta lidí – aspoň jí to tak připadalo – a všichni jim šli naproti. Táta Lucii otevřel dveře a ona pomalu vystoupila. Pohlédla na bratrance, který stál kousek od ní. Ruben byl naštěstí o dost vyšší než Sam, takže je od sebe snadno rozeznala. Ještě si stihla všimnout,

že má i tmavší vlasy než jeho bratr, když vtom ji najednou někdo objal a ona překvapeně vypískla. Byla to její sestřenice Kiara, která oběhla auto a dorazila k ní z druhé strany, aniž by si toho Lucie všimla.

„Ahoj, Luci! Já jsem Kiara, tvoje sestřenice. Měli jste dobrou cestu? Líbil se ti let? Neudělalo se ti špatně? Mně je v letadle vždycky na zvracení. A někdy i v autě."

„Ahoj," pozdravila ji Lucie, kterou taková záplava slov sice trochu děsila, ale i přesto se jí sestřenice zdála přátelská. Taky si uvědomila, že je Kiara menší než ona, a to ji potěšilo. Byla sice u kanadských příbuzných ze všech nejmladší, ale aspoň nebyla nejmenší.

„Páni, ty jsi ale vážně vysoká." Kiara ustoupila a trochu překvapeně si ji prohlížela. „Myslela jsem, že když jsem starší než ty, budu i větší. Je mi deset."

„Mně bude deset v září," oznámila jí Lucie.

„Budeš bydlet se mnou v pokoji, zpod mojí postele se totiž dá vysunout druhá. Chceš, abych ti pomohla odnést věci?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zatoulané medvídě**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.